

Рот і Хрест
Влада Ралко

Щоб якось окреслити мої нові взаємини з поезією, скажу, що стислі тексти у цій книжці є певною зміною аспекту відносин із мовою. Мова є для мене таким Іншим, що віддаляється в міру наближення, завжди лишаючись тереном, який годі досягнути сповна. Щодо природи, про яку я пишу, серед неї мені ведеться як тій, що найпевніше відчувається в місті. У той самий час будиночок із садом біля луку на краю деградуючого села, куди ми завжди приїжджаємо влітку, має вигляд невимовно прекрасного укриття від буденної реальності. Утім ця, так би мовити, пасторальна картина радикально змінюється, якщо враховувати кут зору тих, хто мешкає тут постійно. Доволі суворий побут, який ми свідомо майже не затуляємо здобутками технічного прогресу, дає змогу вельми тривалий час перебувати віч-на-віч із сільською природою, усталеним тут ладом буття, водночас не долучаючись до нього, не переймаючи його. Така відчуженість з особливою яскравістю висвітлює те, що зазвичай лишається прихованим у щоденній метушні так званої цивілізації. Природа гострить уважність. Виходить, що мова, як і сувора природа, уникають освоєння, але саме завдяки своєму відстороненому стану вони обидві вимальовують видноколо, політичний ландшафт часу, який тільки крізь таку словесну форму я наважуюся визнати своїм.

Із подякою Володимиру Буднікову, моєму першому читачеві

Лінія
Друга навхрест
Ось місце
Копаю
Дивлюсь туди
Нахиляюсь
Кажу
Дмухаю
Як на скло щоб побачити
Підгортаю
Чекаю
Може щось з цього вийде

Блимає око
під каламутним екраном
Жадібний нерв смикає думку
Він такий голий як струм
Вилискує
Втім на сонці тьмяніє
Як сонечко зійде
Кохання відійде
Пісня про коня тхне землю
Я рию яму в ирій
Виховую думку
Викохую
Вкладаю її у лунку
Смисл брудного сім'я
Безсоромним липким паростком лізе
Хижим язиком вишкіряє мову

Кажуть
Заходь усередину
Ведись як удома
Та мені відомо про камінь
Замість порога
Плаский важкий
Тягнеш його вже не радий запрошенню
В хаті вогко але все влаштовано щоб тут бути
Ось холодні після зими крейда і попіл
Гарно
Ось сволки із гаками
Хочеш вішайся
Хочеш вішай колиску
Для лялечки
Білого кокона що пахне моєю шкірою
Верещить і пручається
Заколисую якось
Кладупідлавицювтікаюनावулицю
Світло засліплює
Хіба вийшло спекатись
Клятої лялечки
Навшпиньки ватяними ногами намацую вільний
Простір
А він такий щільний
Не проштовхнутися
Поміж тим що було вже
Ось тут була яблуня
Тут хвіртка
Не прочиниш
Бо замість неї нова
На лузі спека

Плаский пейзаж
Я його бачила
Усі бачили
Трохи втрачено але те саме
Він тепер загороджений
Електричною лінією
Новенький електропастух
Чатує на тих
Хто прямує до лісу
Не втечеш
Лизнеш
Вдарить
На смерть не вб'є
Нагадає тільки що треба вертатися
До каменю
З яким ношусь як із лялечкою